

A Kúria a dr. Melis György pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Nagy Sándor ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Győri Munkaügyi Bíróságnál 13.M.1251/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Győri Törvényszék 2.Mf.20.543/2012/3. számú részítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. február 5. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

r é s z í t é l e t :

A Kúria a Győri Törvényszék 2.Mf.20.543/2012/3. számú részítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 125.800 (egyszázhuszonötezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy a teljes mértékben pernyertes felperes felülvizsgálati eljárási költségét az alperes viseli.

I n d o k o l á s

A felperes keresete a munkaviszonya megszüntetése jogellenességének megállapítására, ennek jogkövetkezményei alkalmazására, az alperes viszontkeresete a felperes kártérítésre, valamint munkabér- és ellátmány visszafizetésre kötelezésére irányult.

A Győri Munkaügyi Bíróság 13.M.1251/2010/17. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. A felperes munkaviszonya az ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Kötelezte az alperest a felperes javára két havi átlagkeresetnek megfelelő átalánykártérítés és elmaradt munkabér megfizetésére, a további (egy havi átlagkeresetnek megfelelő) átalánykártérítés iránti keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az el nem számolt ellátmány visszafizetésére, az ezt meghaladó viszontkeresetet elutasította. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját az alperes viseli, és kötelezte az alperest az állam javára illeték, valamint a felperest az alperes javára perköltség megfizetésére.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2009. szeptember 2-ától gépjárművezető munkakörben állt az alperesnél munkaviszonyban. A felperes által vezetett gépjárművet 2009. december 11-én N.-ben károsodás érte. Az alperes 2009. december 23-án postai úton munkaviszony megszüntetésére vonatkozó igazolást küldött a felperes részére, melyen a megszűnés módjaként közös megegyezés szerepelt. Erre vonatkozóan azonban a felek nem írtak alá megállapodást.

A munkaügyi bíróság az alperes perbeli - egymásnak ellentmondó - nyilatkozataira tekintettel megállapította, hogy ugyan 2009. december 21-én valamilyen küldeményt küldött a felperes részére a munkáltató, amelyet a felesége vett át, annak tartalma azonban nem

volt megállapítható. Az alperes a perben nem tudta kétséget kizáróan igazolni, hogy a felperes munkaviszonya az igazoláson feltüntetettekkel ellentétben rendkívüli felmondással szűnt volna meg, mert az azonnali hatályú munkaviszony megszüntetésre vonatkozó nyilatkozat kézbesítése nem bizonyított. Minderre tekintettel az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes jogviszonyát és annak az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 100. §-ában foglalt jogkövetkezményeit alkalmazta.

A viszontkereset körében megállapította, hogy a felperes a munkába lépésekor átadás-átvételi jegyzőkönyv alapján vette át az általa használt gépjárművet és tartozékait, de az 2009. október 19-én kikerült a használatából. Így nem állapítható meg, hogy a gépkocsit pontosan milyen tartozékokkal vette át. Erre tekintettel az alperes az Mt. 169. §-ban foglalt megőrzési felelősség alapján kárigényét a felperessel szemben nem érvényesítheti.

A Pp. 163. § (2) bekezdése szerint a felperes elismerésére tekintettel ítélte meg az alperes részére visszafizetendő ellátmányösszeget.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Győri Törvényszék 2.Mf.20.543/2012/3. számú részítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét részítéletnek tekintette, a kereseti kérelemnek helyt adó, illetve azt meghaladó elutasító rendelkezéseket helybenhagyta. A viszontkeresetnek helyt adó rendelkezéseket nem érintette. A viszontkeresetet elutasító, valamint a perköltségre vonatkozó rendelkezés tekintetében az ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Megállapította az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségének összegét.

A törvényszék megállapította, hogy a munkaügyi bíróság a munkaviszony jogellenes megszüntetése tekintetében a bizonyítási eljárást egészében lefolytatta, a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint okszerűen értékelte és helyes jogkövetkeztetést vont le. A viszontkeresetben foglalt kárigény tekintetében azonban bizonyítási eljárást nem folytatott le, tényállást nem állapított meg.

Az alperes alap nélkül hivatkozott arra, hogy a rendkívüli felmondást közölte. E körben a munkaügyi bíróság helytállóan értékelte az alperes eltérő nyilatkozatait. Közlés hiányában nincs jelentősége annak, hogy a házastárs jogszerűen átvehette volna a munkáltató küldeményét.

Helyesen értékelte a munkaügyi bíróság az alperes nyilatkozatát, miszerint a közös megegyezésről okirattal nem rendelkezik, de az alperes nem bizonyította, hogy a felek akarata szerint okirat hiányában is létrejött volna a közös megegyezés. Minderre tekintettel a munkaviszony megszüntetése jogellenes.

Az alperes kárigénye vonatkozásában a munkaügyi bíróság ítéletét felülbírálatra alkalmatlannak találta, e körben a Pp. 252. § (2) bekezdés alapján a perköltségre is kiterjedően a munkaügyi bíróság ítéletét új eljárásra és új határozat hozatalára utasítva hatályon

kívül helyezte.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében kérte „az első- és a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság kötelezését a rendkívüli felmondás érdemi elbírálása végett új eljárás lefolytatására”.

Érvelése szerint a bíróságok teljes egészében figyelmen kívül hagyták, hogy a közös megegyezésre vonatkozó megszüntetésről szóló nyilatkozatok a felperes személyes érdekeit szolgálták. Az eljárás nagyobb részében a rendkívüli felmondás közlését állította az alperes, és e körben bizonyítékokat is csatolt.

Ennek ellenére a bíróságok nem tulajdonítottak annak jelentőséget, hogy a felperes elismerte azt, hogy a rendkívüli felmondást tartalmazó küldeményt a házastársa átvette, tehát bizonyítást nyert a rendkívüli felmondás kézbesítésének kétséget kizáró megtörténte. A bíróságok a bizonyítékok értékelése során a Pp. 206. § (1) bekezdését megsértették.

Az alperes köztudomásúnak minősíthető tényt állított azzal, hogy a felperes érdekében jelölte meg az igazolásokon a munkaviszony megszűnése módjaként a közös megegyezést. E nyilatkozatát a Pp. 163. § (3) bekezdés szerint valónak kellett volna elfogadni.

A 2009. december 17-ei károkozásról felvett jegyzőkönyvben már szerepel, hogy a felperes fegyelmi úton történő elbocsátását helyezték kilátásba. A rendkívüli felmondás közlésével e jegyzőkönyvben foglaltaknak tett eleget a munkáltató.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a részítélet hatályában fenntartását, az alperes felülvizsgálati eljárási költségben marasztalását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás szerint az alperes az Mt. 97. § (2) bekezdés alapján kötelezően kiadandó igazoláson a munkaviszony megszűnésének módjaként közös megegyezést tüntetett fel. Az alperes az 1.M.141/2010/3. számú ellenkérelmében tett nyilatkozata szerint a felperessel nem kötött megállapodást a közös megegyezésre vonatkozóan. Az Mt. 87. § (2) és (3) bekezdés alapján a munkaviszony megszüntetésére irányuló megállapodás csak írásban érvényes. A munkaviszony megszüntetése jogszerűsége körében ezért közömbös, hogy a valótlan tartalmú igazolás kiállítására az alperes részéről milyen okból került sor. A munkáltató erre vonatkozó indoka nem minősül a Pp. 163. § (3) bekezdésében foglalt köztudomású ténynek, amely alapján - állítása szerint - bizonyított lenne az, hogy a feltüntetettekkel ellentétben a felperes munkaviszonyát rendkívüli felmondással szüntette meg a munkáltató. Azt ugyanis a munkáltatónak kétséget kizáróan bizonyítania kellett volna, hogy a felperessel szemben rendkívüli felmondással élt, írásbeli nyilatkozatának hatályosulása a felperes részére történő közléssel megtörtént [Mt. 6. § (4) bekezdés].

E körben a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően értékelték a bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékokat és az alperes egymásnak ellentmondó, pert megelőző és perbeli nyilatkozatait,

valamint a felperes személyes előadását. Az, hogy a munkáltató a csatolt 2009. december 17-én készült jegyzőkönyvben „fegyelmi elbocsátást” helyezett kilátásba, ezen intézkedés munkavállalóval történő közlésének tényét nem bizonyítja. Helyesen értékelték az eljáró bíróságok az alperesnek - a per első szakaszában - következetesen tett előadását, miszerint nem élt a rendkívüli felmondással, bár azt megtehetette volna (ellenkérelem, és jegyzőkönyv). A bíróságok helyes következtetést vontak le arról, hogy először az alperes csak a felperes személyes meghallgatását követően állította, hogy a munkaviszony megszűnésének módja rendkívüli felmondás volt. Az erre vonatkozó okiratot is csak a per későbbi szakaszában csatolta. Az ehhez mellékelte feladóvevényből azonban a megküldött irat tartalma nem állapítható meg, erre tekintettel a felperes azon jegyzőkönyvben foglalt nyilatkozata, miszerint lehetséges, hogy az alperes kézbesítette a részére rendkívüli felmondást, de erre nem emlékszik, ilyen okirattal nem rendelkezik, a küldeményt a házastársa vette át, nem minősül a rendkívüli felmondás kézbesítésére vonatkozó igazolásnak. Az alperes törvényes képviselője, H.I. ügyvezető 2010. január 13-án a felperes képviselőjének írt levélben is hangsúlyozza, hogy „fegyelmivel kellett volna megszüntetni a felperes munkaviszonyát, de későbbi elhelyezkedési lehetőségére tekintettel közös megegyezéssel bocsátották el” (irat).

Minderre tekintettel az eljáró bíróságok jogszerű következtetést vontak le a felperes munkaviszonya megszüntetésének jogellenességéről. Ezért a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján a jogerős részítéletet hatályában fenntartotta. Kötelezte a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés alapján az alperest a felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

A felperes pártfogó ügyvédje díjának viseléséről a Pp. 85/A. § alapján rendelkezett.

Budapest, 2014. február 5.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelélül: Nné tisztviselő